

Mª Antònia, estimada...

Tot i saber de la teva fràgil salut, la teva mort ens ha corprès.

Som les mestres manresanes que et vam conèixer fa uns vint anys fent un assessorament; ens vas encomanar la il·lusió per ensenyar les matemàtiques d'una manera diferent i vam crear un grup de treball, Asimètric. Quan ens vam jubilar, quatre de nosaltres, ens vam incorporar al CAÀREM i vam ajudar-te a organitzar aquest espai a Rosa Sensat tan important per a tu.

Aquests dies, tothom parla de la gran aportació que has fet en el camp de les matemàtiques.

Nosaltres, parlarem de tu. De la teva senzillesa i generositat. Molt sovint les persones més sàvies són les més humils, i tu n'has estat una bona mostra.

Per a tu les matemàtiques eren gairebé tot, però encara més important que les matemàtiques, eren els infants. Cada nen, cada nena, ha de ser el nostre centre d'atenció, deies. T'agradava recordar i explicar-nos mil i una anècdotes de quan tu eres mestra. N'explicarem dues que quan les narraves feies aquell somriure tan particular i et brillaven els ulls.

Explicaves que a Ton i Guida, l'Ada una nena d'uns dos anys i poc més, la vas acompanyar al lletet a fer migdiada i ella insistia en què li expliquessis un conte i tu insisties en què era l'hora de dormir. Quina no va ser la sorpresa quan l'Ada et va dir: *Tu m'explicaràs un conte amb la boca, jo l'escoltaré amb les orelles i dormiré amb els ulls*".

I un altre fet. Havies anat a fer un assessorament en un poble de Palència, i vàreu treballar les multiplicacions amb nens i nenes de dotze anys. Després del treball, els demanaves que expliquessin per escrit el que havien fet, com si fos a un amic, amb una carta. Un nen va escriure: *"Querido Juan. Hoy ha venido una mujer de muy lejos y hemos hecho multiplicaciones con unas maderitas y yo he visto en el fondo que son multiplicaciones de verdad."*

I després afegies: els nens i les nenes són ben espavilats. Els hem de deixar parlar i ens els hem d'escoltar.

Eres una persona intrèpida, decidida. Vas ser una de les primeres dones que vas escalar muntanyes i n'estaves orgullosa. Comentaves que no havies sentit mai por. Potser per això, no tenies limitacions per anar a fer assessoraments, conferències, trobades, fos allà on fos, a la comarca del o al poble petit d'una regió llunyana... Com recordem les mestres del Bages i Osona, quan venies a ple hivern per carreteres glaçades i conduint com una fitipaldi!

Mª Antònia, estimaves el país i el coneixies pam a pam. Aquest país que sovint et feia patir perquè les coses no acaben d'anar prou bé, però en el que tu sempre hi has mantingut l'esperança i n'has estat fidel.

Mª Antònia, nosaltres, treballarem per continuar divulgant el teu llegat.

T'estimem. Fins sempre!!!

Mercè, Trini, M. Josep i Dolors

Manresa, 2 de maig del 2022